

Arrest

nr. 220 365 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 12 december 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor verzoekers en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekers dienen op 27 maart 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van de aandoening van hun minderjarige dochter.

Op 13 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep ingediend door verzoekers bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt op 19 mei 2017 bij arrest met nummer 187 082 verworpen.

1.2 Op 30 mei 2018 dienen verzoekers vervolgens een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 december 2018 onontvankelijk verklaard en op 24 december 2018 ter kennis gebracht. Dit betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2018 werd ingediend door :

T., K. (R.R.: (6)...) geboren te Touissite op (...) 1978

+ echtgenote: B. M. (R.R.: (6)...) geboren te Touissite op (...) 1985

*+ 2 minderjarige kinderen:
- T. B., geboren op (...)2012
- T., M., geboren op (...)2017*

*nationaliteit: Marokko
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst beweren betrokkenen dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit het land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat hun leven ernstig gevaar loopt in hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen verklaren dat hun dochter, B., sedert haar geboorte lijdt aan een handicap. Zij heeft een achterstand in haar verstandelijke en motorische ontwikkeling en zou voor de dagdagelijkse zorgen afhankelijk zijn van haar ouders, familieleden, dokters, specialisten, kinesisten, ergotherapeuten, logopedisten en thuisbegeleiding. Zij verwijzen ter zake hiervoor naar een schrijven van de Dienst Ambulante Begeleiding, opgesteld op 25.11.2014. Uit dit attest is echter niet af te leiden dat het voor

betrokkenen, omwille van de handicap van hun dochter, onmogelijk is om te reizen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente documenten of attesten voorleggen betreffende de huidige toestand van hun dochter. Tevens dient opgemerkt te worden dat dit document reeds werd onderzocht en beoordeeld bij de behandeling van hun aanvraag art. 9ter, ingediend op 27.03.2015. Deze aanvraag werd op 13.04.2015 oonontvankelijk verklaard, hen betekend op 27.04.2015. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing hadden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 19.05.2017 verworpen. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van de medische toestand van hun dochter, dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van de aanvraag art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkenen en de kinderen zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw medisch element aangaande hun dochter toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvraag art. 9ter aanhaalden. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Voor wat betreft de bewering dat hun dochter afhankelijk is van hulp van derden, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat betrokkenen ononderbroken de zorg van hun dochter kunnen blijven opnemen. In dat opzicht is er tevens geen sprake van een schending van art. 9 van het Kinderrechtenverdrag aangezien betrokkenen niet gescheiden worden van hun dochter en, bij uitbreiding, van hun ander kind. Verder leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat ze in hun land van herkomst geen beroep kunnen doen op dokters, specialisten, kinesisten, ergotherapeuten, logopedisten en thuisbegeleiding die hen kunnen bijstaan in de zorg voor hun dochter. De loutere vermelding dat er in het land van herkomst geen gespecialiseerde zorg voor hun dochter aanwezig is kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.

Betrokkenen leggen eveneens attesten voor waaruit blijkt dat hun dochter, B., buitengewoon onderwijs volgt in school (...) te Hasselt. In deze school krijgt zij een intensieve begeleiding. Verder verwijzen betrokkenen ook naar het rapport 'Samenvatting Child Notice Marokko' van UNICEF uit 2015. Hieruit zou moeten blijken dat hun dochter omwille van haar handicap gediscrimineerd zal worden in haar land van herkomst bij de toegang tot onderwijs, revalidatie zorg en recreatie. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij of hun dochter persoonlijk een reëel risico zouden lopen onderworpen te worden aan discriminatie ten gevolge van de medische toestand van hun dochter. Bijgevolg kan er dan ook geen schending van art. 14 EVRM vastgesteld worden. Bovendien gaat dit rapport over de algemene toestand in Marokko en levert betrokkenen geen bewijzen die betrekkingen hebben op hun persoonlijke, specifieke situatie. Ook tonen betrokkenen niet concreet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Zo leggen zij geen bewijzen voor dat zij persoonlijk reeds pogingen hebben ondernomen om informatie in te winnen betreffende de mogelijkheid tot scholing voor hun dochter en dit op basis van haar specifieke noden.

Wat betreft het feit dat hun zoon in België geboren is, dat de broer en zus van de heer T. legaal in België verblijven en dat de ouders en zussen van de heer T.i in Nederland wonen en daar legaal verblijf hebben; betrokkenen verklaren niet waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan, voor wat het kerngezin betreft, worden gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Met betrekking tot de andere vermelde familieleden kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen, door het feit dat hun dochter in Hasselt naar school gaat, in contact kwamen met de ouders van medeleerlingen en leerkrachten en dat er op deze manier automatisch banden zijn ontstaan met Belgen, merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat deze banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Ook tonen betrokkenen niet aan dat het hebben van deze sociale banden het voor hen onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich verder op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Tot slot verwijzen betrokkenen naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkenen behoren niet tot deze doelgroep aangezien zij geen arbeidscontract voorleggen zodat zij niet aantonen dat zij tewerkgesteld zouden kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien zijn betrokkenen zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2012 in België zouden verblijven, dat zij zich behoorlijk zouden kunnen uitdrukken in de Nederlandse taal, dat zij werkwilbig zouden zijn, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3 Op 12 december 2018 neemt de bevoegde gemachtigde eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer K. T., ter kennis gebracht op 24 december 2018. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

*Naam, voornaam: T., K.
geboortedatum: (...)1978
geboorteplaats: Touissite
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

1.4 Op 12 december 2018 neemt de bevoegde gemachtigde tot slot de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van mevrouw M. B., ter kennis gebracht op 24 december 2018. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: B., M.
geboortedatum: (...)1985
geboorteplaats: Touissite
nationaliteit: Marokko*

+ 2 minderjarige kinderen:

- T., B. geboren op (...)2012, nationaliteit: Marokko*
- T., M., geboren op (...)2017, nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel".

Ter adstruering zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven Acco 1990 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden invoeren.

In casu is er het feit dat verzoekers al 5 jaar weg zijn uit Marokko en zij bij terugkeer een ernstig gevaar lopen bij terugkeer. Daarnaast hebben verzoekers een dochtertje die een achterstand heeft in haar verstandelijke en motorische ontwikkeling. Zij is voor de dagdagelijkse zorg afhankelijk van Belgische specialisten die haar goed kennen. Verwerende partij motiveert hieromtrent: Voor wat betreft de bewering dat hun dochter afhankelijk is van hulp van derden, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het gehele gezin geldt zodat betrokkenen ononderbroken de zorg van hun dochter kunnen blijven opnemen/. Doch kan deze motivering niet weerhouden worden daar de ouders nooit dezelfde gespecialiseerde ondersteuning kunnen bieden aan hun dochter dan de Belgische specialisten die haar situatie al jaren opvolgen.

Verwerende partij is van mening dat er geen sprake is van een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag is aangezien verzoekers niet gescheiden worden van hun kinderen. Alsook aangezien verzoekers geen bewijzen neerleggen voor dat ze in hun land van herkomst geen beroep kunnen doen op dokters, specialisten, kinesisten etc. die hen kunnen bijstaan in de zorg van hun dochter.

Deze motivering is thans niet correct. Verzoekers verwijzen in hun aanvraag 9bis uitvoerig naar het Child Notice rapport van 2015: "Gehandicapte kinderen ondervinden problemen in de toegang tot onderwijs, revalidatie, zorg en recreatie. Het aantal gespecialiseerde instellingen voor gehandicapten is te verwaarlozen en de kwaliteit ervan is laag. Mensen met een handicap worden gediscrimineerd en moeten vaak bedelen om rond te komen.

Andere groepen kinderen die worden gediscrimineerd bij de toegang tot onderwijs, zijn migrantenkinderen (ondanks een officiële circulaire) en kinderen die afkomstig zijn uit niet-formeel onderwijs. 21,7% van de kinderen werkt naast hun opleiding, 59,2% is uitgevallen van school en 19,1% is nooit naar school geweest (dit betekent dat 78,3% van de werkende kinderen niet naar school gaat). Verschillende bronnen bevestigen dat de beschikbaarheid en kwaliteit van opvanginstellingen voor teruggekeerde kinderen ontoereikend is. De weinige opvang waarvan teruggekeerde kinderen gebruik kunnen maken, wordt verzorgd door NGO's, waarbij het voornamelijk gaat om hulp bij de re-integratie. De weinige instanties die teruggekeerde kinderen monitoren, zijn noch formeel, noch duurzaam."

Verwerende partij stelt hieromtrent dat: 'De loutere vermelding dat er in het land van herkomst geen gespecialiseerde zorg voor hun dochter aanwezig is kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. [...] De betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij of hun dochter persoonlijk een reëel risico zouden lopen onderworpen te worden aan discriminatie ten gevolge van de medische toestand van hun dochter.'

Dat verzoekers weldegelijk bewijzen voorleggen waaruit blijkt dat hun kind geen hulp zal krijgen in het land van herkomst. Dat zij hierdoor automatisch gediscrimineerd zullen worden.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Hiernaast werpen verzoekers terecht ook de schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. op in samenhang met de voormelde middelen.

Er dient bij een weigeringsbeslissing een grondige toetsing van een mogelijke schending van art. 3 EVRM te gebeuren.

Artikel 3 EVRM waarborgt het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

Het is algemeen geweten dat de veiligheidstoestand in Marokko niet optimaal is.

Vervolgens dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM stelt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 EVRM indien dit gerechtvaardigd is.

Een terugkeer van verzoekers naar het land van herkomst, impliceert een schending van het familie- en gezinsleven.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Dat verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft gemaakt tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en een schending van artikel 8 E.V.R.M. zou uitmaken.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 3 en 8 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. het redelijkheidsbeginsel

Verzoekers roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n ° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers verschillende jaren ongemoeid werd gelaten en dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers na 5 jaar in België vertoeft te hebben en daarbij zeer goed geïntegreerd zijn, er nog een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt.

Dat verzoekers reeds lange tijd in België zijn en dan ook een verblijfsrecht menen te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekers nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2 De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekers de schending aanvoeren van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de concrete beginselen. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekers voeren verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt telkens verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder de houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten, en de gemachtigde specificeert dat verzoeker, respectievelijk verzoekster, niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoekers betwisten dit niet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het

bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers geven vooreerst een uitgebreide algemene en theoretische uiteenzetting waarin zij aangeven dat *“de bestreden beslissing”* naar hun mening wel gemotiveerd is, doch zeker niet afdoende

en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Zoals hoger aangegeven, wordt in de eerste bestreden beslissing in tegenstelling tot hetgeen verzoekers aangeven, wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, betogen verzoekers dat zij al 5 jaar weg zijn uit Marokko en dat zij bij terugkeer een ernstig gevaar lopen. Verzoekers zetten echter niet uiteen waaruit dit gevaar bestaat, laat staan dat zij dit aantonen zodat deze bewering niet dienstig is. Daarnaast verwijzen zij naar hun dochtertje die een achterstand heeft in haar verstandelijke en motorische ontwikkeling. Zij betogen dat zij voor de dagdagelijkse zorg afhankelijk is van Belgische specialisten die haar goed kennen en zij citeren uit de motieven van de eerste bestreden beslissing. Deze motieven kunnen echter naar hun mening niet worden weerhouden daar de ouders nooit dezelfde gespecialiseerde ondersteuning kunnen bieden aan hun dochter dan de Belgische specialisten die haar situatie al jaren opvolgen, zo stellen zij. Tevens verwijzen zij naar de motieven in het kader van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), alsook de stelling van de gemachtigde dat zij geen bewijzen hebben neergelegd omtrent de onmogelijkheid om in het hun land van herkomst een beroep te doen op dokters, specialisten, kinesisten enzovoort die hen kunnen bijstaan in de zorg van hun dochter, hetgeen zij niet correct achten aangezien zij in hun aanvraag uitvoerig naar het 'Child Notice rapport van 2015' hebben verwezen.

Verzoekers geven echter een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing. In de eerste plaats blijkt uit de eerste bestreden beslissing een uitgebreide motivering omtrent de medische toestand van de minderjarige dochter van verzoekers waarin naast de afhankelijkheid van haar ouders eveneens wordt verwezen naar de stelling dat zij afhankelijk zou zijn van dokters, specialisten, kinesisten, ergotherapeuten, logopedisten en thuisbegeleiding. De gemachtigde meent echter:

"Betrokkenen verklaren dat hun dochter, B., sedert haar geboorte lijdt aan een handicap. Zij heeft een achterstand in haar verstandelijke en motorische ontwikkeling en zou voor de dagdagelijkse zorgen afhankelijk zijn van haar ouders, familieleden, dokters, specialisten, kinesisten, ergotherapeuten, logopedisten en thuisbegeleiding. Zij verwijzen ter zake hiervoor naar een schrijven van de Dienst Ambulante Begeleiding, opgesteld op 25.11.2014. Uit dit attest is echter niet af te leiden dat het voor betrokkenen, omwille van de handicap van hun dochter, onmogelijk is om te reizen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente documenten of attesten voorleggen betreffende de huidige toestand van hun dochter. Tevens dient opgemerkt te worden dat dit document reeds werd onderzocht en beoordeeld bij de behandeling van hun aanvraag art. 9ter, ingediend op 27.03.2015. Deze aanvraag werd op 13.04.2015 onontvankelijk verklaard, hen betekend op 27.04.2015. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing hadden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 19.05.2017 verworpen. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van de medische toestand van hun dochter, dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van de aanvraag art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkenen en de kinderen zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw medisch element aangaande hun dochter toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvraag art. 9ter aanhaalden. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Voor wat betreft de bewering dat hun dochter afhankelijk is van hulp van derden, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat betrokkenen ononderbroken de zorg van hun dochter kunnen blijven opnemen. In dat opzicht is er tevens geen sprake van een schending van art. 9 van het Kinderrechtenverdrag aangezien betrokkenen niet gescheiden worden van hun dochter en, bij uitbreiding, van hun ander kind. Verder leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat ze in hun land van herkomst geen beroep kunnen doen op dokters, specialisten, kinesisten, ergotherapeuten, logopedisten en thuisbegeleiding die hen kunnen bijstaan in de zorg voor hun dochter. De loutere vermelding dat er in het land van herkomst geen gespecialiseerde zorg voor hun dochter aanwezig is kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen."

Verzoekers weerleggen niet dat er geen recente documenten of attesten werden voorgelegd betreffende de huidige toestand van hun dochter. Daarnaast stelt de gemachtigde terecht vast dat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 13 april 2015 onontvankelijk werd verklaard

waarna het ingediende beroep door de Raad werd verworpen op 19 mei 2017. De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard blijft gehandhaafd, alsook de concrete motieven ervan. Verzoekers weerleggen niet dat zij geen enkel nieuw medisch element hebben toegevoegd aan de elementen die zij reeds bij hun aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet hebben aangehaald. Gelet op het arrest van 19 mei 2017 maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. De Raad kan de gemachtigde dan ook bijtreden in zijn oordeel dat de medische elementen geen andere beoordeling wettigen dan die van de ambtenaar-geneesheer.

Eveneens omtrent het voorgelegde 'Child Notice rapport van 2015' neemt de gemachtigde standpunt in, en ook op dit punt uitgebreider dan verzoekers voorhouden:

"Betrokkenen leggen eveneens attesten voor waaruit blijkt dat hun dochter, B., buitengewoon onderwijs volgt in school (...) te Hasselt. In deze school krijgt zij een intensieve begeleiding. Verder verwijzen betrokkenen ook naar het rapport 'Samenvatting Child Notice Marokko' van UNICEF uit 2015. Hieruit zou moeten blijken dat hun dochter omwille van haar handicap gediscrimineerd zal worden in haar land van herkomst bij de toegang tot onderwijs, revalidatie zorg en recreatie. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij of hun dochter persoonlijk een reëel risico zouden lopen onderworpen te worden aan discriminatie ten gevolge van de medische toestand van hun dochter. Bijgevolg kan er dan ook geen schending van art. 14 EVRM vastgesteld worden. Bovendien gaat dit rapport over de algemene toestand in Marokko en levert betrokkenen geen bewijzen die betrekkingen hebben op hun persoonlijke, specifieke situatie. Ook tonen betrokkenen niet concreet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Zo leggen zij geen bewijzen voor dat zij persoonlijk reeds pogingen hebben ondernomen om informatie in te winnen betreffende de mogelijkheid tot scholing voor hun dochter en dit op basis van haar specifieke noden."

De bevoegde gemachtigde stelt niet enkel vast dat er geen bewijzen worden voorgelegd van het persoonlijk reëel risico te worden gediscrimineerd, doch ook dat het rapport handelt over de algemene toestand in Marokko en dat geen bewijzen worden geleverd die betrekking hebben op hun persoonlijke, specifieke situatie, dat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat zij persoonlijk reeds pogingen hebben ondernomen om informatie in te winnen betreffende de mogelijkheid tot scholing voor hun dochter en dit op basis van haar specifieke noden. Ook deze motieven worden door verzoekers niet aan het wankelen gebracht.

Verzoekers verwijzen verder naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit artikel bepaalt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt

evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd.

Het gezinsleven wordt thans geenszins betwist door de gemachtigde. Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt aan beide partners en werden eveneens de minderjarige kinderen vermeld. Er is dan ook geen sprake van een scheiding van het gezin, noch van een inmenging in het gezin.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun betoog waar zij voorhouden dat geen correcte belangenafweging of geen afdoende motivering werd opgenomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gesteld:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan, voor wat het kerngezin betreft, worden gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Met betrekking tot de andere vermelde familieleden kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen, door het feit dat hun dochter in Hasselt naar school gaat, in contact kwamen met de ouders van medeleerlingen en leerkrachten en dat er op deze manier automatisch banden zijn ontstaan met Belgen, merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat deze banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Ook tonen betrokkenen niet aan dat het hebben van deze sociale banden het voor hen onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag om een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande, worden *in casu* geen hinderpalen aangetoond.

Tot slot merkt de Raad op dat de minderjarige kinderen de administratieve situatie volgen van hun wettelijke vertegenwoordigers, hetgeen in het belang is van de kinderen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers verwijzen nog naar artikel 3 van het EVRM.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het bestreden beslissingen verzoekers niet verplichten om terug te keren naar Marokko, doch enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekers bewaren het stilzwijgen over de motieven van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangaande artikel 3 van het EVRM:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

Verzoekers verliezen aldus uit het oog dat het hen toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar hun herkomstland. Ook in het verzoekschrift beperken zij zich slechts tot algemene beweringen zoals dat zij ernstig gevaar lopen bij terugkeer en het algemeen geweten is dat de veiligheidstoestand in Marokko niet optimaal is, hetgeen niet volstaat.

Wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Niets verhindert overigens een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Tot slot verwijzen verzoekers nog naar hun integratie van 5 jaar en uiten zij hun ongenoegen omtrent het afleveren van bevelen na al die tijd. Zij menen dat zij ongemoeid dienen te worden gelaten.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2012 in België zouden verblijven, dat zij zich behoorlijk zouden kunnen uitdrukken in de Nederlandse taal, dat zij werkwillig zouden zijn, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hoewel nergens in de vreemdelingenwet wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of welke tot de gegrondheidsfase behoren, beschikt de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde dat elementen waaronder het verblijf sinds 2012 in België, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Het annulatieberoep heeft geen automatische schorsende werking. In de mate dat verzoekers doelen op de beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventuele indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekers niet aantonen dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Met hun betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen verzoekers niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het aangegeven het niet eens te zijn en het niet te begrijpen, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen of het beperkt weergeven van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekers geven meermaals slechts een beperkte weergave van de motieven van de bestreden beslissingen en slagen er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening

zou hebben gehouden. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN